

konstruktive kompromis efter det andet, således at der nu er håb om en ny selvstyrelov allerede til næste år – en lov, som alle kan leve med, men som naturligvis skal udvikles videre på vejen mod virkelig selvstændighed for Grønland, for både hernelde og i Grønland er der jo tilsyneladende opstået helt nye og uventede politiske alliancer med ganske kort varsel. Det er sket begge steder alene i de få måneder, jeg har været medlem af Tinget.

Med disse ord vil jeg slutte og ønske Folketinget god arbejdslyst fremover.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til fru Sofia Rossen for talen og går videre i talerrækken. Den næste er hr. Hogni Hoydal.

Hogni Hoydal (TF):

Værdidebat, værdiudfordringer, symbolpolitik og diverse alliancer har efter min mening præget dette folketingsår.

Den danske regerings deltagelse i den uheldige alliance, som jeg vil kalde den, med George Bush og Tony Blair i deres commandoraid i Irak er heldigvis under afvikling, og det er efter min mening den store politiske begivenhed i dette folketingsår. Men det gør jo ikke tragedien i Irak mindre, at den danske deltagelse skal afvikles, og det bliver jo ikke fulgt op af nogen erkendelse af fejltagelserne og misinformationen. I stedet fastholder man, at Irakkrigen var en del af en værdikamp og en symbolpolitik, som der spinnes på med alle redskaber.

Jeg kan gentage, som jeg har sagt før, at Irakkrigen vel nok er det bedste eksempel på, at man har skabt sit eget monster. Den fjende, som man opfandt og selv har skabt, kæmper man mod hver dag, og de egenskaber, som man tillagde fjenden, før man gik i krig, har man nu selv tillagt sig med brud på alle menneskerettigheder, tortur og deslige. Og nu bruger de krigsførende lande så al deres energi og astronomiske pengebeløb på at frelse sig selv fra deres egne gerninger.

Kl. 14.25

Jeg vil endnu en gang opfordre til, at regeringen anerkender den store fejl, der skete med deltagelsen i denne såkaldte alliance og med deltagelsen i Irakkrigen, for før det kommer man ikke videre, heller ikke det danske folkestyre.

Statsministerens redegørelse i dag kan vel bedst beskrives som same procedure as last year. Det er svært at se de store forskelle mellem par-

tierne i alle de tekniske beskrivelser af justeringer i velfærdssektoren. Det ser ud, som om man stiller på nogle ventiler og pumper i det store velfærdsmaskineri, og det skal jeg som sådan ikke blande mig i.

Men så kommer de obligatoriske linjer om det såkaldte rigsfællesskab, Færøerne og Grønland. Og der leverer statsministeren så en beskrivelse af nogle små, lette, symbolske hop på stedet. Og det er jo det, der er sket de sidste år i forholdet mellem Danmark og Færøerne. Der er foretaget nogle små, symbolske hop på stedet, men der er ikke sket nogen grundlæggende afvikling af de bindinger, som forhindrer, at Færøerne træder frit ud i verden og bliver en deltager i den globaliserede verden med det ansvar, som dertil hører, og kan udvikle sig som en virkelig aktør i verdenssamfundet og ikke som en krympet uldsok i Nordatlanten.

Der er desværre ikke tale om en afvikling af det økonomiske bindingsforhold, som er mellem Færøerne og Danmark. Jeg vil gentage, at det største skred, der er sket i forholdet mellem Danmark og Færøerne det sidste år, var, da man unilateralt fra færøsk side besluttede at nedskære den danske støtte til Færøerne med en tredjedel. Der blev spået gråd og tænders gnidsel, men siden er det aldrig gået bedre i færøsk økonomi.

Og mit håb har hele tiden været – jeg dadler jo ikke den danske regering for at opretholde sine storpolitiske interesser i Nordatlanten, det gør jo enhver stat – og jeg efterlyser stadig væk, at man også tør gå ind i en ny udvikling mellem Færøerne og Danmark, Danmark og Grønland, hvor man aktivt støtter de selvstændighedsbestrebelse, som er stærke i de to lande.

I dag siger man, at ja, o.k., man kan acceptere et ønske fra det færøske og det grønlandske folk, men man støtter jo aktivt de kræfter, som ikke ønsker selvstændighed, og aktivt både politisk og økonomisk er stærke redskaber til at fastholde den nuværende status quo.

Mit håb er jo, at Danmark også tør træde ud og sige: Jamen vi støtter da selvstændighedsbestrebelse. Der er ikke noget at være bange for, der er ingen grund til at true med dybe konsekvenser, hvis et folk træder ud i verden og bliver selvstændigt; det er da noget som man bør støtte. Og det burde jo egentlig også falde godt i tråd med de værdier, som statsministeren også bruger en del af sin tale på.

For statsministeren fremhæver frihed, frisind og folkestyre som nogle specielt danske værdier.